

Kacen Callender

LARK

KASIM

**BEGINNEN
EEN
REVOLUTIE**

Vertaald door Aimée Warmerdam

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2022

Hoofdstuk een

Mijn telefoon gaat. Ik draai zo snel rond met mijn stoel dat ik bijna val. Birdie lacht. Frank Ocean staat op. Ik steek een paar aardbeien-Pocky's in mijn mond. Nog een melding; mijn telefoon trilt op mijn bureau. *hé ben je ok??* Uit frustratie trek ik aan mijn haar. Een massa volgers tagt me, een andere massa stuurt me dm's, vraagt of er iets is, waar ik uithang en of alles oké is. Normaal gesproken post ik elke avond iets, maar nu al een week niks. Ik typ, verwijder en typ opnieuw wat ik al had, de cursor knippert op het scherm van mijn laptop, maar mijn hoofd is leeg, niets, nada, nothing, er gebeurt daarboven niks en, o, nee, ik ben ook best wel knap, o, mijn god, laat me alsjeblieft geen *thembo* zijn.

Ik kreun en smijt mijn telefoon neer, mijn arme telefoon, die zich op het verkeerde moment in mijn hand bevindt – shit, iets te hard: hij stuitert van mijn bureau en tuimelt door de lucht en ik duik erachteraan om hem op te vangen, en dit keer val ik dus echt en ik land met een klap op de houten vloer. Mijn hele kamer trilt.

Mijn moeder roept van beneden. 'Lark? Gaat het?'

'Ja!' Ik steun en kreun en voel aan mijn elleboog. Godver, dat deed pijn. 'Niks aan de hand!'

Wacht even. Beweging stimuleert de hersenen, toch? Ik spring overeind en begin op mijn plaats te rennen, in tien, negen, acht...

Niet dus. Oké, hou maar op. Ik laat me achterover op bed vallen en staar naar het plafond. En ik zucht.

Het is geen ramp als ik geen post kan verzinnen, maar zo voelt het wel. Alsof mijn dromen met elke tik van de klok stuk voor stuk als luchtballen uit elkaar spatten.

Volgens mijn moeder ben ik verslaafd aan likes. Ik weet het niet. Misschien heeft ze gelijk.

Beneden gaat de muziek aan. Zo'n soort R&B-nummer dat volgens mijn moeder twintig jaar geleden 'vet gaaf' was. Ze roept me. 'Lark? Lark! Kom eens beneden!'

Graag. Ik kom overeind en klos de houten trap af. De ramen staan wijd open in de hoop dat er wat wind naar binnen komt. Ik nies, nies en nies, zo hard dat ik een paar treden mis en bijna van de trap donder. Heb ik een pandemie overleefd, word ik genekt door een paar pollen. Ik sla de laatste twee treden over, spring de gang in, draai me om op weg naar de keuken – en verstijf.

Kas zit op het aanrecht en hij maakt een veel te relaxte indruk voor iemand die te gast is. 'Gezondheid,' zegt hij grijnzend.

Ik friemel aan mijn neus en kijk naar mijn moeder, de verrader. Waarom laat ze Kasim altijd gewoon binnen? Als hij voor de deur staat doe je toch alsof je hem niet ziet of hoort? Ze zit aan de witte tafel die tegen de muur staat. Uit haar laptop klinkt muziek. *My whole life has changed...*

Ze kijkt me aan.

Met een strakke blik.

Ik haal die wat-moet-je-hier?-uitdrukking van mijn gezicht en dwing mezelf te glimlachen. 'O. Hoi.'

PERSONAGE

NAAM: Kasim Youngblood

VOORNAAMWOORDEN: Hij/hem

LEEFTIJD: 17

GEBOORTEDATUM: 19 november

STERRENBEELD: Schorpioen

GEBOORTEPLAATS: West-Philadelphia

BEROEP: Scholier

Kas springt van het aanrecht en gaat er met zijn armen over elkaar tegenaan staan. Hij heeft een waanzinnig mooie, donkere huid. Zo'n tint die aan de nacht doet denken. Boven op zijn hoofd heeft hij locs, die hij meestal bij elkaar bindt, en de uiteinden zijn geblondeerd. Aan de zijkanten heeft hij zijn haren afgeschoren. Hij draagt een zwarte crop top, afgeknipte zwarte jeans, versleten zwarte boots en een zwarte spiraaloorbel in één oor. Hij komt altijd over alsof hij vindt dat anderen zich vereerd mogen voelen dat ze in zijn nabijheid mogen zijn. Alsof hij in een vorig leven een farao of een koning was en ik voor hem hoor te buigen. Maar als ik eerlijk ben, ben ik jaloers op die uitstraling van hem. Ik bedoel: met zo'n houding vraag je je waarschijnlijk nooit, maar dan ook nooit af of je het recht wel hebt om ergens te zijn. Of je niet te veel ruimte inneemt. *Deze kroon is al gekocht en betaald en natuurlijk draag ik die fucking kroon!*

Misschien verbeeld ik het me, maar ik weet bijna zeker

dat de grijns op Kasims gezicht iets groter wordt op het moment dat hij me aankijkt. Die grijns. Die grijns. Ik zweer het je, er is maar één iemand op de wereld die op die manier kan grijnzen. ‘Hé, Lark.’

We kijken elkaar aan. Als in een natuurdocumentaire: twee natuurlijke vijanden die elkaar met hun blik vangen voordat ze aanvallen. Als dit een anime was zou er tussen onze ogen een bliksemschicht heen en weer gaan. We zeggen geen van tweeën iets. Geen woord. Mijn moeders blik gaat heen en weer, van hem naar mij en weer terug. Alsof ze bang is dat we elkaar de hersens inslaan omdat we ons alle twee in dezelfde ruimte bevinden. Ik hou mezelf graag voor dat ik een lief karakter heb. Ik geloof in wereldvrede. Ik vind het verschrikkelijk om discussies of ruzies te hebben, met wie dan ook. Maar om de een of andere reden is Kasim een uitzondering, en dat bedoel ik niet op een romantische Paramore-maniër. Er moet een soort wetenschappelijke verklaring zijn voor de chemie tussen ons die ervoor zorgt dat de boel ontploft zodra wij ons in één ruimte bevinden. Ik weet het niet. Scheikunde is niet echt mijn beste vak.

Mijn moeder probeert de ongemakkelijke stilte te doorbreken. ‘Zat je boven nog steeds naar Twitter te staren?’

Kasims blik gaat weer naar mij en hij straalt een en al afkeuring uit. Ik had al een muur opgetrokken, maar die is in één keer twee keer zo hoog.

‘Ik zat dus niet te staren.’

‘Mmm-mm.’ Ze kent die afgebeten, bitse toon van me maar al te goed en ze trekt één wenkbrauw op. Ik kan haar gedachten lezen: op een dag kom je erachter dat je meer

hebt aan vriendschap dan aan problemen. Ik weet niet of ze problemen in het algemeen bedoelt of de problemen tussen mij en Kas van afgelopen jaar.

‘Kasim, lieverd, blijf je eten?’ vraagt ze.

‘Nee, dank u, ik wil niemand tot last...’

‘Je weet best dat je niemand tot last bent.’

Kas kijkt me aan en met zijn glimlach zegt hij: *O, nee? Echt niet? Wat denk jij, Lark, ben ik iemand tot last of niet?*

Mijn moeder ziet het. ‘Toch? Lark?’

Mijn stem klinkt monotoon. ‘Ja, joh. Blijf eten.’

Kasim schiet bijna in de lach. ‘Nou, fijn. Bedankt mevrouw Winters.’

Ik heb vanavond dus helemaal geen zin in Kasim, maar mijn moeder stuurt nooit iemand weg. Zelfs op het hoogtepunt van de pandemie zorgde ze voor iedereen die hulp nodig had, zoals Kasim en zijn oudere broer Taye. En dat vind ik geweldig. Ja, gemeenschapszin is ontzettend belangrijk. Maar je mag ook grenzen stellen, toch? Vooral als het gaat om ex-beste vrienden die het leuk vinden om mij kwaad te maken.

‘De aubergines zijn bijna klaar,’ zegt mijn moeder. Terwijl ze opstaat kreunt ze. ‘Dek jij de tafel even, liefje?’ Ze legt een warme hand op mijn schouder, geeft een zoen op mijn wang en laat Kas en mij alleen achter. Meen je dat nou? Ze weet dat dit geen goed idee van haar is. Ze weet dat dit niet goed kan aflopen.

Eén tel is het stil.

‘Dus, wat doe je hier?’ vraag ik.

‘Een beetje beleefd, graag!’ roept mijn moeder vanuit de andere kamer.

Kasim haalt zijn schouders op en beantwoordt mijn vraag met een lach. Zijn witte tanden glinsteren. Is het toeval dat *chaotic queers* vaak scherpe hoektanden hebben? 'Ik kwam alleen je moeder even gedag zeggen. Ik had niet verwacht dat ik jou zou zien.'

Hoezo niet? Ik wóón hier. 'O. Oké...'

Een paar maanden geleden hebben we alle kasten wit geschilderd, maar hier en daar komt de oude houtkleur er nog doorheen. Kas doet een van de kastdeuren open en haalt drie verschillende glazen tevoorschijn: een met aardbeien erop, een met sinaasappels en een met druiven. 'Hoe komt het dat ik het gevoel krijg dat je niet blij bent om me te zien, Lark?'

'Vorige week was je er ook al,' zeg ik, en ik trek een paar laden open en pak het bestek. 'Borden, alsjeblieft.'

'Ben je kwaad op me omdat ik langskom?' Kasim opent de kastjes boven het aanrecht.

'Ik ben niet kwaad.'

'Weet je het zeker?'

'Jij weet net zo goed als ik dat je hier alleen komt om te eten.'

Hij legt zijn hand op zijn borst alsof het hem pijn doet. 'Kom op. Dat zou ik nooit doen. Ik zou nooit misbruik maken van je moeder.'

Ik moet toegeven dat hij dit keer eerlijk is. Kasims moeder overleed toen hij vier was, en een jaar of drie geleden werd zijn vader opgepakt voor een paar grammetjes, dus toen was het alleen nog Kas en Taye, die er alles aan heeft gedaan om Kasim bij hem te houden. Toen Kasims vader gearresteerd werd, zei mijn moeder dat Kasim altijd

bij ons kon komen als zijn broer avonddienst had. Soms bleef Kasim wekenlang bij ons zonder naar huis te gaan.

Het gekke is dat ik het dus heel erg leuk vond toen Kasim bij ons woonde. Hij was mijn beste vriend. We deden alles samen. Skaten bij het basketbalterrein, naar de platenzaak op Baltimore Avenue, TikToks maken van onszelf terwijl we dansten, vielen, lachten; zo ontzettend hard lachten dat we het uitgierden, naar adem haptten, de tranen over onze wangen rolden, elkaar duwden en nog harder moesten lachen. Serieus, als hij boos is, lijkt hij op het personage Bakugou, dus noemde ik hem Kacchan, en hij noemde mij Deku, en we keken de hele avond illegaal gedownloadede anime op mijn laptop, onder de dekens, terwijl we eigenlijk moesten slapen, en elke keer als we mijn moeder op de gang hoorden lopen, bleven we doodstil liggen, zogenaamd snurkend, en als een van ons te veel geluid maakte gaven we elkaar een por. Ik kon hem alles vertellen. Alles. En hij vond niks gek. 'Ik ben bang dat ik op een dag alleen zal zijn.' Maar hij schudde zijn hoofd. 'Hoezo? Je hebt mij toch?'

Alleen... toen school weer begon... Ik weet het niet. Ik heb geen hekel aan hem. Ik heb aan niemand een hekel. Echt niet. En volgens mij heeft hij ook geen hekel aan mij (meestal niet, in elk geval) maar het is niet meer zoals het was.

Kasim kijkt naar me en grijnst, alsof hij weet hoe geïrriteerd ik ben. 'Je bent pissig.'

'Ik ben niet pissig.'

'Echt niet?'

'Nee, echt niet.'

‘Volgens mij ben je pissig.’

Birdie inspecteert een van hun vleugels. ‘Je doet inderdaad wel pissig, Lark.’

Ik knars op mijn tanden. ‘Er is niks.’

Kasim snuift. ‘Ja hoor. Tuurlijk. Je bent heel relaxed. Heel aardig.’

Ik zucht. Misschien heeft hij gelijk. Ik ben gespannen. Het geeft altijd stress als je iets moet schrijven wat door (minstens) 20.100 mensen zal worden gelezen, bekeken en beoordeeld, waar mensen commentaar op gaan geven, wat ze gaan liken of niet-liken, waar ze het mee eens zullen zijn of gaan retweeten met een moet-je-zien-hoe-dom-die-is-opmerking. Dat ik gespannen ben komt niet door Kasim.

En los daarvan heeft het ook helemaal geen zin om pissig te zijn. Ik weet al van kleins af aan dat ik niet boos of gefrustreerd hoor te zijn. Sommige mensen hebben recht op een plek op deze wereld terwijl van andere wordt verwacht dat ze onzichtbaar zijn. *Als je aardiger zou doen. Als je zou lachen. Als je gewoon zou gaan zitten en je mond zou houden, dan zouden mensen niet zo'n hekel aan je hebben.* Het is niet eerlijk, maar er zijn zoveel dingen niet eerlijk op deze wereld. Ik zucht en schud met mijn handen om wat spanning kwijt te raken, neurie een Solange-liedje. *Well, it's like...*

Kasim zet het laatste bord neer. ‘Waar gaat je post over?’

Hij weet dat ik over een nieuwe thread nadenk als ik naar social media zit te staren. Ik wil niet beweren dat ik beroemd ben, maar mijn posts krijgen soms wel vijftigduizend likes.

‘Eh...’ Ik durf hem niet aan te kijken. ‘Weet ik nog niet.’

Er verschijnt een halve lach op zijn gezicht. ‘Misschien iets over hoe je de hielen van witte mensen moet likken zodat zij zich minder ongemakkelijk voelen over het feit dat jij bestaat?’

Jeez. Dit bedoel ik dus. Kas maakt me pissig. Voor hem is het een spelletje. Hij sart me net zo lang tot ik het niet meer trek. Hij weet dat ik niet radicaal ben, zoals hij en zijn nieuwe vrienden. Hij weet dat ik altijd vrede en liefde predik. ‘Fuck de vrede,’ heeft Kasim een keer tegen me gezegd. ‘Zij maken zich toch ook niet druk om ónze vrede? Waarom moeten wij ons dan druk maken om die van hen?’ Hij wil me op stang jagen. Hij wil dat ik boos word zodat hij me belachelijk kan maken en kan zeggen dat ik hypocriet ben, dat ik niet zo vredelievend ben als ik me voor doe.

Ik haal mijn telefoon tevoorschijn. Ik heb minstens twintig nieuwe meldingen. Nog meer tags en opmerkingen en dm’s. *lark, leef je nog?* Ik scrol verder. ‘Misschien kan ik iets schrijven over hoe slecht anarchisme voor de samenleving is.’ Nog een punt waar we al duizend keer ruzie over hebben gemaakt. Het is altijd hetzelfde patroon, dezelfde cirkels, dezelfde ruzies, zodra we bij elkaar in de buurt komen. Het lijkt wel een verslaving. We kunnen er niet mee ophouden.

Kasim kijkt me met een felle blik aan. Zijn ogen spuwen vuur. Hij is net een vulkaan, tektonische platen beginnen te schuiven en de druk neemt toe. Ik weet altijd wanneer er een uitbarsting gaat komen. ‘Een maatschappij omverwerpen die gebaseerd is op racisme is góéd, Lark.’

‘En wat betekent het ondertussen voor de mensen?’
vraag ik.

‘Wij zorgen voor elkaar.’

‘We kunnen niet voor elkaar zorgen als we geen inkomsten hebben en alles aan puin ligt.’

‘We pakken alles en verdelen het onder de mensen.’

We pakken het af van de mensen in de wijk, mensen van onze community, bedoel je dat?’

‘Nee, van bedrijven...’

‘Bedrijven van mensen in onze wijk gaan dan ook kapot.’

‘Die zijn het doelwit niet.’

‘Nee, maar dat is wel het gevolg, toch?’ zeg ik. ‘Terwijl jij bezig bent om het systeem omver te werpen, krijgen mensen het heel zwaar.’

‘Mensen hebben het nu ook al zwaar, Lark,’ zegt Kas. Hij praat steeds harder. ‘Godver, het enige wat jij doet is de reet likken van witte Democraten en daar heb je het zo druk mee dat je geen ene shit meer ziet, behalve die van hen.’

‘Jezus, Kas, dat is goor.’

Hij negeert me. Zijn lach is verdwenen. ‘Ik meen het. Fuck, man, doe je ogen een keer open.’

De discussie loopt hoog op. Zo gaat het dus altijd tussen ons. Ik weet dat mijn moeder ons hoort, maar ze bemoeit zich er niet mee. Zonder iets te zeggen kijkt Kas me recht aan. Dat kan heel heftig zijn bij hem. Alsof er binnen in een menselijk lichaam een explosie heeft plaatsgevonden. En ook al kun je de klap en de vlammen en de brokstukken niet zien, je voelt de hitte.

‘Wat?’ zeg ik. Mijn stem is schor.

Hij haalt zijn schouders op en kijkt weg. ‘Je kan iets over honden schrijven. Voor je post, bedoel ik. Dan zit je altijd goed. Misschien levert het je zelfs nog een paar extra volgers op.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Je bent een klootzak,’ zeg ik, en ik heb meteen spijt. Want ja, dat is natuurlijk helemaal niet vredelievend van me.

Voor hem is dit de perfecte aanleiding, de perfecte mogelijkheid, om me erop te wijzen dat ik hem een klootzak heb genoemd en me met een laatste *FINISH THEM!* af te maken, maar het enige wat hij doet is lachen. En het is niet nep, het is niet geforceerd. Het is een echte lach. Kas kan in één keer laaiend worden en het volgende moment kan hij in de lach schieten; alsof het allemaal niks voorstelde. Zelfs als iemand hem beledigt. Alsof het hem niet raakt. Ja, ik ben echt jaloers op die houding van hem.

‘Waarschijnlijk ben ik soms inderdaad een klootzak,’ zegt hij. ‘Maar geldt dat niet voor iedereen? Ook al geeft niemand het toe, we hebben allemaal wel eens iemand pijn gedaan. Ook jij.’

Ik schaam me. Heel even. Omdat ik me niet kan verdedigen. Ik wil ruzie met hem maken, maar ik hou me in. Hij heeft gelijk. Het is waar, toch? Ik heb waarschijnlijk ook wel eens iemand pijn gedaan. We zijn allemaal mensen. We gaan allemaal wel eens de fout in, en we doen elkaar allemaal wel eens pijn, ook al denken we dat we dat niet doen of vinden we dat de ander zich niet gekwetst zou hoeven voelen. We willen geen van allen degene zijn naar wie gewezen wordt en van wie wordt gezegd dat het een

slecht iemand is. Wij willen niet bij de slechteriken horen. Ik vroeg me als kind al af hoe het komt dat mensen altijd naar anderen wijzen en zeggen dat zij de vijand zijn, terwijl die anderen naar ons wijzen en zeggen dat wij de vijand zijn. Misschien is niemand echt goed of slecht, maar zit iedereen daar ergens tussenin. Misschien geldt dat ook voor mij en Kasim.

‘Zolang we maar blijven leren en ons ontwikkelen,’ zegt hij.

Het eten is ongelooflijk lekker, en terwijl wij de tafel afruimen leunt mijn moeder tevreden achterover in haar stoel. *Satisfied. I remember that night, I just might remember that night for the rest of my days.* Mijn moeder heeft een bruine huid met donkerbruine sproeten rond haar ogen. Haar krullen beginnen al grijs te worden, wat me beangstigt – en ja, dit is behoorlijk somber en deprimerend, want zelfs ik kan niet de hele dag volhouden dat het glas altijd halfvol is – maar ik wil niet dat mijn moeder doodgaat en mij alleen achterlaat. In het begin van de pandemie was ik doodsbang dat ze ziek zou worden, en daar maak ik me nog steeds zorgen om. Toen ik geboren werd was ze begin veertig, dus ze is ouder dan de meeste moeders met een kind van zeventien, en daar moet ik best vaak aan denken; dat ze dood zal gaan voordat ik er klaar voor ben en dat ik het dan in deze wereld alleen moet zien te redden.

Mijn moeder was ook alleen – nooit getrouwd geweest. Mijn andere ouder is een onbekende persoon die hun zaad

heeft gedoneerd. Misschien heb ik dus wel een heel grote biologische familie, met een groepsapp, neven en nichten die af en toe opbellen, gewoon om je stem even te horen. Ik ben bang dat het met mij net zo zal gaan als met mijn moeder, die iemand verdient die van haar houdt, net zoals alle mensen die dat zouden willen, maar die om wat voor reden dan ook altijd alleen blijven, en misschien is dat het aller-allerengst: dat ik nooit echt weet wat ik verkeerd doe en waarom anderen op deze wereld zich geliefd voelen en massa's vrienden en familie hebben en gewoon weten, uit zichzelf, waar ze bij horen. Maar misschien stel ik me nu aan. Ik ben te onzeker, toch? Ik denk dat anderen dat tenminste zouden zeggen.

Birdie haalt hun schouders op. 'Wat anderen van je vinden is gewoon projectie van wat ze zelf voelen.'

Mijn moeder vraagt: 'Kasim, lieverd, blijf je slapen?'

Zelfs Kas snapt dat dit een heel slecht idee is. 'O, nee, bedankt, maar ik moet...'

'Je zei toch dat Taye de hele week weg is? Je bent al vier dagen alleen thuis.'

'Ja, maar hij komt morgen terug.'

'Morgen beginnen de lessen bij de Kring.' De Kring is een soort buurthuis. Als ik aan de lessen denk en aan het feit dat een zeker iemand op Insta heeft gepost dat hen daar zal zijn, begint mijn hart te bonken. 'Je hebt iemand nodig die je de deur uit helpt,' zegt mijn moeder.

'Dat gaat wel lukken. Ik ben zeventien. Ik ben zo vaak alleen thuis.'

'Is dat niet eenzaam?' vraagt ze. Ik moet mijn lach inhouden. Ik zie aan Kas dat hij spijt begint te krijgen dat hij

langs is gekomen. ‘Ons huis is dichterbij de Kring. Jullie kunnen met z’n tweeën gaan.’

Kasim heeft moeite om nog een excuus te bedenken waarom hij niet kan blijven, en dan zegt hij bijna wanhopig en iets te hard: ‘Maar ik heb geen schone kleren bij me!’

Kas speelt paniekvoetbal terwijl mama haar strategie heeft voorbereid. ‘Je past Larks kleren toch nog?’ vraagt ze rustig. We droegen altijd elkaars kleren. Ze staat op. ‘Het is al laat en de zon is al onder. Ik vind het prettiger als je blijft slapen en niet meer alleen over straat gaat, oké?’

Even sluit hij zijn ogen, misschien wil hij zuchten maar hij doet het niet. Het lukt Kasim nooit om nee te zeggen tegen mijn moeder. Hij is echt dol op haar, en terecht. ‘Goed dan. Bedankt, mevrouw Winters.’

Als mijn moeder zich omdraait en de keuken uit loopt, kijk ik Kas met een gemene glimlach aan.

‘Lark, help jij Kas met het bed opmaken?’ roept ze.

Weg glimlach. Ik was even vergeten dat ik mijn kamer moet delen als Kasim blijft slapen. De laatste keer dat hij hier sliep was iets van zes maanden geleden, en toen bleef hij alleen omdat hij ziek was en Taya er niet was om voor hem te zorgen. We waren bang dat het het virus was, maar gelukkig bleek het een combinatie van allergieën en een verkoudheid te zijn, en de dokter bestelde allerlei drankjes en antihistamine. Eigenlijk was het best leuk. Dat Kasim ziek was niet, natuurlijk, maar dat we tot diep in de nacht lagen te praten en dat we samen anime keken, net als toen we klein waren. We hebben die nacht zoveel gelachen. Maar toen werd Kas beter en kregen we weer ruzie over

iets wat ik me nu niet eens meer kan herinneren, en toen hij de volgende dag wegging was het weer net als daarvoor.

Kasim ontwijkt mijn blik, en ik vraag me af of hij nog wel eens denkt aan hoe het vroeger tussen ons ging – en ook of hij het jammer vindt dat onze vriendschap op die manier is geëindigd.

Misschien niet. Misschien kan het hem helemaal niks schelen.

Hm.

Hoofdstuk twee

Al sinds we hier zijn komen wonen is mama bezig om het huis op te knappen, maar het gaat heel langzaam en de meeste kamers zijn half af; de vloerbedekking is er (voor de helft) uitgetrokken of er zitten vegen verf op de muren. Kasim loopt achter me als we de trap op klossen. Ligt het aan mij of hebben we alle twee het gevoel dat we naar de slachtbank worden geleid?

‘Sorry dat ik opeens in je ruimte zit,’ zegt hij.

Echt? Meen je dat nou?

Mijn kamer heeft lichtblauwe muren en een kale, ver-sleten houten vloer. Mijn schoenen liggen op een berg in de halfopen kast. Mijn ladekast heb ik groen geschilderd en overal staan planten. Het is net alsof je in een boom zit. Op mijn nachtkastje staan half gesmolten rozema-rijnkaarsen en citroengraswierook en op de grond liggen kleren, tijdschriften en boeken. Voor een buitenstaander is het misschien alsof er een tornado door mijn kamer is gegaan (*a tornado flew around my room before you came, excuse the mess it made*), maar het is wel mijn georganiseerde chaos, en voor mij is het zo perfect.

Mijn laptop ligt nog op mijn bureau, naast al mijn schoolboeken. Ik ga op de stoel zitten en draai langzaam

in het rond terwijl ik overal naar kijk, behalve naar Kasim. O god, dit gaat een heel ongemakkelijke avond worden.

Aan het voeteneind van mijn bed staat een zitzak. Kas ploft meteen neer. 'Heb je zin om iets te kijken?' vraagt hij. Kennelijk kiest hij voor de benadering we-doen-gewoon alsof-dit-niet-weird-is.

'Ik kan niet. Ik moet nog steeds een post bedenken.' Ik hou op met rondjes draaien, buig kreunend naar voren en laat mijn hoofd met een klap op het bureau neerkomen. 'Au.'

Hij lacht, een laag gegrinnik. 'Je doet alsof het huiswerk is.'

Ik wrijf over mijn voorhoofd. 'Nee, dat doe ik niet.' Ik klink verdedigend dus ik hou mijn mond. Haal een paar keer diep adem. 'Ik wist niet dat je weer lessen bij de Kring ging volgen.' Hij heeft zich waarschijnlijk ook voor de schrijflessen opgegeven, net als ik. Kasim vindt zichzelf een *echte schrijver*, en, oké, ik vind het dus best irritant dat hij ook echt goed kan schrijven. Hij schrijft dingen die heel autobiografisch zijn, fictie gebaseerd op zijn eigen leven, en soms schrijft hij essays. Serieus, waarschijnlijk wint hij later de Pulitzer of de Man Booker Prize of zo-iets.

'Oké.' Hij scrolt op zijn telefoon. Verschillende stemmen, muziek. *De zeeslak Triplofusus giganteus weegt ruim 5 kilo.* 'Waarom moet je zo nodig iets posten?'

'Omdat mensen dat van me verwachten.'

Hij tuurt me door zijn wimpers heen aan. 'Hoezo?'

'Mensen volgen me vanwege de dingen die ik te zeggen heb, en ze hebben me berichten gestuurd om te vragen

waarom ik niks post terwijl ik dat normaal bijna elke dag doe. Dus nu moet ik iets posten.'

Twitter is een broedplaats voor millennials, maar ik word zenuwachtig als ik iets moet zeggen, dus TikTok is een no-go voor mij – tenzij ik kan dansen, vallen en lachen met Kasim – en Insta heb ik nooit leuk gevonden. Met de jongeren die op Twitter zitten heb ik sowieso meer gemeen. De meesten zijn queer, nerdy en neurodivergent en ze schrijven en lezen over boeken, anime en sociale rechtvaardigheid. Ook de posts die helemaal niet bijzonder zijn, leveren me een heleboel likes en volgers op –

Lark Winters (hen/hun) @winterslark

Ik dacht dat het fruit loops was, maar het is froot loops

 1.000

 3.000

 11.100

– en millennials zijn ook geobsedeerd door iedereen van Generatie Z – volgens mij willen ze er ook toe behoren of zoiets, ik weet het niet – maar dat heeft mijn account in elk geval ook een boost gegeven.

Kasim rekt zich uit. 'Oké,' zegt hij. Het lijkt of hij me gaat uitlachen. Niet dat dat iets nieuws zou zijn. 'Ik snap het niet. Waarom laat je je leven bepalen door een stel mensen die je niet eens kent?'

'Ze bepalen mijn leven niet.'

'Je krijgt er niet eens voor betaald.'

'Ik doe het voor de lol.'

'Noem je dit lol?' vraagt hij, en de afkeuring in zijn stem raakt me. Ja, sorry, Kas – sinds jij me hebt gedumpt als beste vriend, heb ik niet heel veel opties meer.

En ik doe dit trouwens niet alléén voor de lol. Op een dag wil ik publiceren. Ik heb zoveel ideeën – één bestand met letterlijk meer dan honderd ideeën – en daarin komen personages voor die op mij lijken en die praten zoals ik, en die een belangrijke rol spelen in mijn dagdromen. Soms praten ze tegen me, alsof ze echt zijn, en soms geef ik antwoord. (Niet handig om te doen als er andere mensen in de buurt zijn, kan ik je vertellen.) Verhalen van nu, over jongeren die verliefd op elkaar worden en fantasy met genderloze helden die hun koninkrijk moeten redden en ook scifi, met multigender mensen die een exploderende ster moeten tegenhouden.

Ik wil boeken schrijven waarin zwart de standaard is. Waarin het vanzelfsprekend is dat wij mooi zijn. Ik wil boeken schrijven waarbij lezers geen personages met blonde haren en blauwe ogen voor zich hoeven te zien *met ogen als de zee/lucht*, boeken waarin mijn krullen niet omschreven worden als wild en onverzorgd, waarin de ogen van de hoofdpersoon zo donker zijn dat je de iris niet kunt zien en dat ik begrijp hoe mooi en intens dat is, in plaats van dat er wordt gezegd: *maar diegene had wel een vriendelijke lach*. Ik wil mezelf een keer herkennen, en niet fragmenten van mij, alsof boeken puzzelstukjes zijn en ik ze allemaal moet lezen om mezelf te zien. *I wanna be the very best – like no one ever was*.

‘Was dat het Pokémon-liedje, wat je neuriede?’

‘Ik neuriede helemaal niet.’

God. Ik wil zo verschrikkelijk graag iets publiceren. Misschien zien mensen me dan staan. Als ik schrijf kan ik kwetsbaar zijn, wat ik in het gewone leven niet kan zijn,

want de laatste keer dat ik me kwetsbaar opstelde was het – oké, toen pakte het dus niet goed uit, toch? Net als ik naar Kasim kijk, kijkt hij op. Mensen zullen weten wie ik ben. Wie ik echt ben. Mensen zullen van me houden. Ze zullen bevriend willen zijn met mij. Mijn zelfgekozen queer-familie. Dan zal ik niet meer zo godvergeten eenzaam zijn.

‘Je neuriet nog steeds, Lark.’

‘Ik weet niet waar je het over hebt.’

Ik ben begonnen om mijn eerste boek – over een tiener die Birdie heet en die vleugels krijgt – aan uitgevers te sturen. Ja, ik deed dus iets waarvan iedereen zegt dat je het niet moet doen: ik bood mijn boek aan terwijl het nog niet af is, maar wat heeft het voor zin om een heel boek te schrijven terwijl je niet eens weet of een uitgever wel geïnteresseerd is in het hele boek? Ik wilde de reacties peilen, dus heb ik een paar maanden geleden een lijst gemaakt van literair agenten die me het best lijken en het begin opgestuurd, maar Birdie heeft de ene na de andere afwijzing gekregen. *Veel succes met je verdere schrijfcarrière.*

‘Jammer voor ze,’ zegt Birdie, hun benen over elkaar terwijl hen op mijn bureau zit.

Om eerlijk te zijn is bekendheid op Twitter de enige weg richting een schrijfcarrière die ik op dit moment voor me zie. Hoe moet ik anders mijn droom waarmaken? Literair agenten en uitgeverijen houden in de gaten hoeveel volgers een schrijver heeft, dus als ik boven de vijftigduizend kom, dan vertienvoudigt de kans dat een literair agent me wil vertegenwoordigen en dat mijn boek uiteindelijk wordt uitgegeven.

En juist daarom maak ik me nu zo druk om mijn posts. Twitter was altijd leuk, maar nu kan één verkeerde keuze betekenen dat ik een shitload aan volgers kwijtraak. Al mijn plannen kunnen in vlammen opgaan.

Kasim wuift met zijn hand. Zijn zwarte nagellak is afgebladderd. ‘Waarom hou je het niet gezien voor vanavond? Volgens mij heb je wel genoeg eh... lol gehad.’

‘Als ik niet regelmatig iets post raak ik volgers kwijt.’

‘Ik snap niet wat er zo leuk is aan Twitter.’

‘En ik weet niet wat ik daarop moet zeggen.’

Kasim haalt een joint en een aansteker tevoorschijn. De randen van het vloeitje zijn al verschroeid. Klik, knetter, sis. ‘Als je wilt kan ik je wel helpen.’

‘Je hebt al genoeg gedaan, dank je.’

‘Kom op. Ik heb wel een paar goede ideeën.’

‘Tuurlijk. Oké. Laat maar horen.’

‘Geile witte jongens.’

‘Fuck you.’

Hij lacht en blaast een wolk rook uit. ‘Oké, oké. Serius. Er is een onderwerp waar je het nog nooit over hebt gehad: geestelijke gezondheid binnen de zwarte gemeenschap.’

Ik draai me met mijn stoel om en kijk hem aan. ‘Lees je mijn posts?’

Die typische grijns van hem speelt om zijn lippen. ‘Jammer genoeg wel.’

‘Ik dacht dat je een hekel aan Twitter had.’ En ik nam aan dat Kasim niet op Twitter zat. Hij heeft er altijd commentaar op.

Hij gaat er niet op in. ‘Daar zou je over kunnen schrij-

ven, over – je weet wel – over de invloed van depressie, angsten en dat soort shit op het leven van zwarte mensen.’

Ik kijk hem even aan en draai mijn stoel terug. ‘Dat is eigenlijk wel een heel goed onderwerp. Dank je.’

‘Geen dank.’

Ik begin te schrijven. We zwijgen en voor het eerst in een lange tijd voelt de stilte tussen ons niet ongemakkelijk. Maar terwijl mijn toetsenbord klikt vormt zich in mijn hoofd een vraag. Het onderwerp ‘geestelijke gezondheid’ is behoorlijk specifiek. Ik wil aan hem vragen hoe het met hem gaat – of hij het moeilijk heeft. Misschien is hij somber. Hij was drie toen zijn moeder overleed, dus hij zegt dat hij haar niet mist. Hij mist meer het idee van haar, het idee van de relatie die hij met haar had kunnen hebben. Met zijn vader heeft hij ook niet echt contact sinds die is vrijgekomen, en ze hebben elkaar al zeker een jaar niet gezien. Ik weet niet wat er precies is gebeurd, maar ik heb gehoord dat hij is ingestort en Kasim en Taye heeft achtergelaten. Kasim heeft me een keer verteld dat zijn vader getraumatiseerd was toen hij uit de gevangenis kwam en dat hij nog maar een schim van zichzelf was, zonder leven, zonder hoop, en dat ze hem al zijn dromen hadden afgenomen, en alleen omdat hij een zwarte man was met wat wiet op zak. Er zouden geen gevangeningen moeten zijn. Mensen die zich geen voorstelling kunnen maken van een wereld zonder gevangeningen hadden zich waarschijnlijk ook geen voorstelling kunnen maken van een wereld zonder slavernij.

Ik wil aan Kasim vragen hoe het met hem gaat, maar we zijn niet meer zo close. Het is iets wat ik hem wel had

kunnen vragen toen we nog vrienden waren, maar nu...

Kas rookt en scrolt op zijn telefoon. Mijn moeder zou niet blij zijn als ze wist dat Kasim wiet bij zich had. Niet met zoveel witte mensen in de buurt die blij zijn als hij opgepakt zou worden. Maar dat we wiet roken vindt ze niet erg. Ze zegt dat het lichamelijke en psychische voordelen heeft. Mij helpt het tegen angstaanvallen, haar helpt het tegen rugpijn. Als zwarte mensen er geen voordeel bij zouden hebben dan zou wiet niet illegaal zijn en dat noem je dus racisme. En nu –

Birdie snuift verontwaardigd. ‘En ondertussen krijgen mensen pijnstillers voorgeschreven die veel gevaarlijker en verslavender zijn maar die nog altijd legaal zijn. Hoe zou dat nou komen?’

– nadat generaties lang mensen van kleur, en vooral zwarte mannen, voor een paar gram wiet van hun vrijheid en leven beroofd zijn, beginnen witte mensen met de handel in cannabis en verdienen ze geld terwijl ze ons nog steeds als criminelen behandelen voor het nemen van een paar trekjes.

Hoe moet Kasim zich wel niet voelen als hij naar die foto’s kijkt van lachende Karens en Martha’s die een rondleiding geven door hun schattige cannabisshop in Colorado, terwijl hij weet dat zijn vader is gearresteerd en veroordeeld omdat hij een paar gram in zijn bezit had? Als ik daaraan denk kan ik wel schreeuwen en janken en wil ik mijn benen optrekken en me ergens verstoppen waar alles zacht, roze en veilig is. Soms denk ik een glimp van die pijn in Kasims ogen te zien, net voordat hij knippert en de muur tussen ons weer wordt opgetrokken.

Hij kijkt me nu aan en ik besef dat ik heb zitten staren, maar hij schijnt het niet erg te vinden. 'Is het goed als ik muziek opzet?' vraagt hij.

'Ja, doe maar.' Ik pak de wiet en rook. Kalmte verspreidt zich tintelend over mijn huid. Hij tikt op het scherm van zijn telefoon. Teyana Taylor. *And are you gonne love me?* Het nummer past bij de stemming, en ik leun naar achteren en weer naar voren in mijn stoel terwijl die zachtjes onder me piept.

Ik typ het laatste woord. Ik lees en herlees de thread, en verander nog wat, tot hij perfect is. Dan hou ik mijn adem in en klik op *tweet all*.

'Ben je klaar?' zegt Kasim.

'Yep.'

'Mag ik het lezen?'

'Kijk maar op je telefoon.'

'Ik heb de app niet.'

'Wat? Waarom niet?'

'Omdat ik geen *weeb* wil zijn.'

Ik rol met mijn ogen, pak mijn laptop, en voordat ik opsta en me op bed laat vallen, geef ik die aan hem. Ik scrol door de meldingen op mijn mobiel. 20, 23, 26 likes en het gaat door.

Lark Winters (hen/hun) @winterslark

waarom hebben we het niet vaker over de geestelijke gezondheid van zwarte mensen?? fyi ik heb de laatste tijd zo vaak last van angstaanvallen & toch heb ik niet het gevoel dat ik daar open over kan zijn

het is alsof wij zwarte mensen geen last hebben van psychische problemen. alsof wij nooit een break nodig hebben om op adem te komen. de meesten van ons hebben geleerd om maar gewoon te lachen en door te gaan en te blijven werken en dankbaar te zijn en te bidden in de hoop dat het voorbijgaat.

en wij zijn meestal opgevoed met het idee dat therapie en geestelijke gezondheid niets voor ons is. neger het verdriet gewoon dan kun je hard doorwerken.

maar dat is ontzettend kapitalistisch, toch?? wat we waard zijn hangt toch niet af van het werk dat we doen? als ik later een baan krijg waardoor ik miljonair word ben ik niet meer waard dan iemand anders.

het idee dat ons werk bepaalt wat we waard zijn is letterlijk gebaseerd op slavernij!! we zouden niet zo hard hoeven moeten werken. ook wij hebben het recht om op adem te komen.

Het ziet er naar uit dat dit ook een populaire thread wordt, maar uiteindelijk wordt hij toch wel weer door een of andere trol gevonden die hem retweet en erbij schrijft: *jezus, dit kind is zó irritant.*

Birdie komt achter me staan en houdt me vast. ‘Je bent niet irritant, Lark.’

Vond iedereen dat maar. Wit, straight, cis, neuroty-

pisch, volwassen – bijna iedereen staat klaar om mij irritant te vinden: onuitstaanbaar, onnavolgbaar, ontoerekeningsvatbaar.

Vroeger zat ik in Brooklyn op een bijzondere school. Ik was er een van de weinige zwarte kinderen en de enige die mijn voornaamwoorden gebruikte. De leraren zeiden dat ik in de klas een ‘stoorzender’ was omdat ik altijd mijn vinger opstak, te eager om vragen te beantwoorden, terwijl witte leerlingen die hetzelfde deden ‘harde werkers’ werden genoemd. Ik was de enige die bijna elke dag wel in de problemen kwam. Ik lachte en kletste misschien veel, net als iedereen, maar ik was de enige die eruit werd gestuurd en naar de directeur moest. Eén keer moest ik nablijven omdat ik niet naar de juf lachte. Ze zei dat ik haar probeerde te intimideren. Ik had geen vrienden. Altijd als ik iets zei schreeuwden mijn klasgenoten dat ik mijn bek moest houden, dat iedereen me stom vond. Oprotten, Lark. De pestkoppen van de school maakten er een spelletje van om me te achtervolgen, naar me te spugen en me te duwen, en op een dag viel ik achter in de bus in slaap met mijn benen uitgestrekt, en iedereen werd boos op me en schreeuwde dat ik te veel plek innam, want ik werd niet geacht om een plek op deze wereld in te nemen, en het werd steeds erger en uiteindelijk begon een meisje, dat nog nooit een woord tegen me had gezegd, te lachen en grappen te maken over mijn sneakers die bij Payless vandaan kwamen, en toen gaf ze me een stomp in mijn oog.

‘Ademen,’ zegt Birdie tegen me.

Teyana’s nummer is afgelopen. Arlo begint. *Just know it won’t hurt so much – won’t hurt so much forever.*

Birdie komt uit de toekomst. Hen zegt dat het daar anders is. We hebben ons zo ontwikkeld dat we ons ervan bewust zijn dat we allemaal één zijn en dat we niet eens kunnen zeggen wat het verschil is tussen de een en de ander; tussen de ene mens en de andere.

‘Misschien kom ik ook wel uit de toekomst.’

Kasim kijkt op. ‘Wát?’

Ik sla snel mijn ogen neer. ‘Niks.’

Kasim wijst naar de laptop. ‘Alsof wij nooit een break nodig hebben om op adem te komen? Serieus?’

‘Ja... Wat is daar mis mee?’

‘Lark – door dit te posten neem je dus letterlijk zelf geen break.’

Ik gooi een kussen zijn kant op. ‘Hou je bek.’

Hij vangt het kussen en lacht, en dan houdt hij zijn mond en leest even verder. ‘Jij hebt altijd geweten hoe je iets moet overbrengen.’

Mijn nek begint te tintelen. ‘Dank je, denk ik?’ Ik ga rechtop zitten, klaar om over iets anders te beginnen. Ik voel me altijd ongemakkelijk als iemand me een compliment geeft, maar een compliment van Kasim geeft me echt een raar gevoel. Alsof ik gedwongen word om terug te denken aan de tijd dat we heel close waren, en dan moet ik me natuurlijk afvragen hoe het kan dat alles tussen ons is veranderd.

‘Heb je nooit het idee dat het zonde van je tijd is?’ vraagt hij.

‘Wat?’

‘Social media. Praten zonder iets te doen. Ik weet niet of het wel zin heeft.’

‘En dus wil jij de wereld platbranden?’

‘Niet de hele wereld. Alleen het systeem waar wij aan onderdoor gaan.’

‘Zelfs als het vuur zich verspreidt en ons ook verbrandt?’

‘Een betere optie is er niet.’

‘Wie zegt dat?’

Hij tuurt me aan en er speelt een glimlach rond zijn lippen. ‘Mensen die het niet met je eens zijn hebben niet altijd ongelijk. Ik wacht nog steeds tot jij dat een keer inziet.’

Het is alsof hij altijd de vinger op de zere plek weet te leggen. ‘Ik heb nooit gezegd dat jij ongelijk had omdat je het niet met me eens was.’

‘Nee. Je suggereert het alleen.’

‘Laat maar. Ik heb geen zin om weer ruzie te maken.’

‘Ik was niet uit op ruzie.’

Ik weet niet wat ik daarop moet zeggen. Sinds wanneer is Kasim niet uit op ruzie met mij?

‘Het enige wat ik wilde zeggen was dat het helemaal niet verkeerd is om voor de verandering eens een keer tegen de status quo in te gaan.’

‘Ja – omdat jij de wereld zo nodig moet laten weten dat het jou geen reet kan schelen wat een ander denkt.’ Oké, dat had ik misschien op een andere manier moeten zeggen. Er valt een stilte en mijn schaamte krijgt alle ruimte. ‘Sorry.’

Kasim haalt zijn schouders op. God. Waarom gaat alles zo moeilijk tussen ons?

‘Ik ga slapen, oké?’ zeg ik tegen hem. ‘Laat mijn laptop maar aan staan als je klaar bent.’

Hij gaat alweer verder met waar hij mee bezig is en knikt terwijl hij begint te typen. 'Is goed.'